

der findes her i den nugældende Lov. Det er ingenlunde, som man maaské vilde tro, kun de velhavende Ejendomsbesiddere, som ere interesserede i dette Spørgsmaal, det er ogsaa langs ad Kysten i dette specielle Tilfælde, jeg nu her har nævnt, hele Fiskerbefolkningen, og som Bevis herpaa skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Andragende, jeg har modtaget fra 60 Fiskere i Taarbæk, som i deres Udtalelser netop komme ind paa det, der interesserer os i Dag. Det lyder saaledes: „Vi undertegnede Fiskere i Taarbæk tillade os ærbødigst at henvende os til Deres Ekscellence med Anmodning om, at der maa blive truffet Foranstaltninger imod, at Sandgravere ødelægge Kysten for Kystboerne ved at bortgrave Sand og Grus i et saadant Omfang, at Kysten — til Trods for alt det, vi have ofret paa dens Sikring — bortskylles og ramponeres ved indtrædende Søgang og Højvande. Sandgravningen, der tidligere udelukkende drevs ved Haandkraft, drives nu væsentligst ved Damp og ved Gravemaskiner, der har muliggjort Sandgraverne at lave en Rende paa ca. 20 Fods Dybde i en Afstand af ca. 500 Alen fra Kysten. Naar der nu kommer Storm paa, og det er Højvande, bortlikker Søen, hvad den kan fra Kysten, fordi Renden atter vil fyldes. I Løbet af de sidste Aar er Vandet blevet flere Fod dybere inde under Land. Og Følgen er som sagt, at næsten alt, hvad vi har anvendt par at sikre vore Grunde ud imod Sundet, er tabt og fremtidig Kystsikring næsten umulig. I alt Fald vil det kræve større Summer, end vi kan skaffe til Veje. Det er en Misforstaaelse, at Sandgraverne hovedsagelig er fattige Folk, der arbejder for egen Regning. De fleste Fartøjer — og særlig alle Dampfartøjerne — tilhører velhavende Rederier. Der er Steder nok i Landet, hvor Sandgravning kan foregaa uden at ødelægge Kysten; men paa saadanne Steder, hvor man ved Bolværker, Glacis og deslige maa sikre sig mod Bortskylning, burde den ikke tillades. Disse Betragtninger tillader vi os paa Grund af den sidste Storm den 5te December, der har ødelagt for mange Tusinde Kroner paa Kysten her, at fremsætte for Deres Ekscellence i Haab om, at der maa blive taget Hensyn til dem ved Affattelsen af det Forslag til Kystsikring, som for Tiden behandles paa Rigsdagen.“ — Jeg har ligeledes modtaget Indberetning fra Overføreren om den Skade, der er sket oppe paa Hornbæk Plantage og de Distrikter,

der deroppe høre under Domænevæsenet, og efter hans Udtalelser er den Skade, der er sket, meget betydelig, saaledes at efter hans Udtalelser er Strandvejen i Fare for at skylles ud i Havet. Det er min Overbevisning, at det vilde være uforvarsligt, om man ikke nu ved Behandlingen af dette Lovforslag tog Hensyn til disse Begivenheder, som ere indtrædte, og som jo sikkert ogsaa fremtidig ville indtræde, baade paa den Kyst, som led ved den sidste Storm, og ogsaa paa andre Kyster. Det vil nu let ses, at en Bøde paa 300 Kr. Maksimum — første Gang er Bøden 5—25 Kr., anden Gang 10—50 Kr. og i Gentagelsestilfælde 50—300 Kr. — ikke spiller nogen som helst Rolle for de i Fiskernes Andragende omtalte Rederier, Aktieselskaber, som drive denne Næringsvej ved Damp.

Der har i det andet Ting været foreslaaet, at man burde foranstalte en Undersøgelse af samtlige vore Kyster; der blev henvist til, at der er nedsat en geologisk Kommission, som man mente kunde suppleres saaledes, at man kunde faa en samlet Undersøgelse af vore Kysters Tilstand i hele Landet. Jeg kan godt tiltræde Tanken om en slig Undersøgelse og finder, det vilde være ønskeligt, at man her paa Rigsdagen kunde faa et klart Billede af vore Kysters Tilstand og en sagkyndig Udtalelse om, hvilken Rolle det spiller, naar de naturlige Værn bortgraves eller borttages. Men paa den anden Side vilde jeg meget beklage, om man af den Grund vilde udsætte Forhandlingerne af Lovforslaget, vilde udsætte at komme til et Resultat; thi efter min Opfattelse er Tilstanden, som den er, ganske utilbørlig. Man kunde jo søge at komme til et Resultat, som man bestemte skulde revideres om nogle Aar, naar de ny Oplysninger forelaa, men jeg vilde som sagt beklage meget, om man ikke nu allerede kunde sætte en Stopper for den industrielle Udgravning af vore Kyster. Jeg skal med det samme tilføje, at jeg ingenlunde ønsker paa nogen Maade at gaa Stenfiskerne for nær, men efter min Opfattelse maa Kystens Fredning staa i første Række, og de, der ønske at opfiske Materiale fra Strandbunden, maa henvises til Steder, hvor Udøvelsen af deres Erhverv ikke skader vore i Forvejen saa svage Kyster.

Steffensen: Det foreliggende Forslag er jo paa et Par enkelte Ændringer nær enslydende med det Forslag, der forelaa til 1ste Behandling her i Tinget i forrige